

Ali so slovenski teniški trenerji dovolj cenjeni?

Zanimivo vprašanje, najbrž ne samo za tenis, pač pa tudi za druge športe, kot so nogomet, košarka, odbojka, smučanje, plavanje, atletiko... Ne glede na to, da bi bilo zanimivo analizirati, kdo je uspešen v posamezni športni panogi, naši ali tuji trenerji, se bom tokrat zadržal samo pri teniških trenerjih.

Za začetek pa ugotovitev, da se nad slovenske teniške trenerje, ki so bili izbrani za trenerja leta, potem zgrne zlovešč urok. Za vse velja, da so po prejemu te nagrade, prenehali delovati z varovanci ali varovankami s katerimi so si ta naziv prislužili. To velja za Bogdana Janšo in sodelovanje z Mašo Zec Peškirič, Aleša Šporna in brata Bedene, Roka Ferjana in Davida Lenarja ter Blaža Kavčiča in tudi za moje sodelovanje z Nikom Razborškom. Zato malo za šalo, malo za res, trenerji, ki boste kandidirali letos, resno razmislite, ali boste dopustili, da vas uvrstijo na spisek potencialnih kandidatov za teniškega trenerja leta 2010.

Čeprav je stvar o povezanosti med nagrado teniški trener leta in koncem sodelovanja med igralcem ali igralko in trenerjem bolj šala kot pa resna ugotovitev, pa kljub temu v sebi skriva kar nekaj zanimivosti.

Prvič je zanimivo to, da so bile prekinitve sodelovanja v večini primerov izpeljane v obdobju, ko so bili igralci v vzponu. Tudi zadnji, najbolj svež primer je takšen. Blaž Kavčič se je strmo vzpenjal zadnje leto, prebil magično mejo 100. mesta v moškem tenisu, za kar je prav gotovo v veliki meri zaslužen David Lenar. In ko bi bilo potrebno samo nadaljevati v tem temp, nenadna prekinitve sodelovanja. Vsi poznamo pregovor, da konja, ki zmaga ne menjaš. Natančnih razlogov za prekinitve uspešne naveze Kavčič – Lenar ne poznam, vsekakor pa je tipično slovenska. To pomeni, da ni načrtovana. Večina tistih, ki so bili v naših primerih možje ali žene odločitve, niso imeli nikakršne vizije o dolgoročnem (večletnem) razvoju igralca-ke. Razmišljali so takole. Z našim trenerjem je bil naših igralec uspešen, kaj šele bo, če bomo izbrali tujega, boljšega in dražjega. S tem trenerjem bo napredek še hitrejši in rezultati bo še boljši. Vendar tisti, ki vsaj malo poznamo šport in ga poskušamo razumeti, vemo, da bolj obsežen trening, več tekmovalj, več vloženega denarja, v tenisu pe pomeni vedno tudi boljših rezultatov, predvsem pa ne takoj in čez noč. Zapisanemu ob stran, samo primer kako to delajo uspešni. Pred letom dni sem se v Novem Sadu kar nekaj ur pogovarjal z očetom Novaka Djokovića, ki je priznal, da je določene odločitve načrtoval leto ali več vnaprej. Recimo sodelovanje z Niki Pilićem za razvoj servisa, z Markom Woodfordom za igro pri mreži in tako dalje. Skratka, človek je imel vizijo, čeprav ni vedno vedel ali dela prav ali ne. Zanimivo, da je kot kriterij pravilnosti odločitve v največji meri upošteval mnenje svojega sina, ta je bil tisti, ki je pravilnost odločitve potrdil ali ovrgel.

Druga zanimivost je vsekakor denar, ki so ga starši ali igralci (če gre za odrasle igralce) pripravljeni nameniti trenerju. Tudi tukaj mnogi razmišljajo če smo sedaj plačevali 1000 EUR, potem bodo s trenerjem za 4000 EUR, rezultati štirikrat

boljši. Predvsem pa imajo plačniki storitev dober občutek, če trenerja plačamo toliko, potem že mora biti dober. Oziroma nekateri razmišljajo ravno obratno. Vložiti čim manj, predvsem če gre za domačega trenerja. Nasploh pa naši upokojeni teniški igralci in igralka, razen redkih izjem, ne priznavajo, da so v njihovi karieri trenerji pomemben vpliv na njihov uspeh. Zanimivo bo videki, kako bodo to miselnost sprejeli takrat, ko bodo sami v trenerski koži.

Tretja zanimivost ni vezana na starše in igralce, pač pa na nas trenerje. Kolikokrat ste za svojega stanovskega kolega iz drugega kluba, dejali: »Ta trener pa res dobro dela«, »Ta trener je najboljši«, »Predlagam, da peljete svojega igralca k temu trenerju«. Odgovor poznam.

Ampak, nekateri razmišljajo drugače, ali vsaj poskušajo razmišljati drugače. Ko sem bil lansko leto v Valenciji, sem obiskal enega najboljših centrov v Španiji – Tennis Academy Pancho Alvarina. In kaj sem slišal iz ust ustanovitelja in trenerja Pancha? Veliko kritik na račun španskih teniških akademij Sanchez-Casal, Burguera, JC Ferrero... Ne, ravno obratno, Pancho Alvarina je o vseh govoril v superlativih. Vse je hvalil. Tam delajo dobro to in to, na drugi akademiji je to najboljše to in tako naprej. Zakaj je svojih konkurentih širil pozitivne informacije? Zato, ker ve, da slab glas o španskih teniških trenerjih, pomeni na koncu tudi slab glas o njem. O tem ali so slabe informacije upravičene ali ne sploh ni potrebno razmišljati, saj ravno zaradi rezultatov in pozitivne podobe in razmišljanja, tisoči igralcev vsako leto odhajajo v Španijo na trening. In od pozitivnih misli imajo vsi korist.

Kaj pa mi lahko slišimo o kakovosti slovenskih teniških trenerjev. Samo tisto, kar govorimo sami. Če o drugih širimo neopravičeno kritiko in predvsem kritizerstvo (širjenje negativnih informacij brez objektivnih dokazov), potem smo negativnih informacij, slej kot prej deležni tudi sami.

Širjenje pozitivne podobe pa ni edina slabost naših teniških trenerjev, pač pa gre na koncu vedno za tisto kar počnemo in kako to delamo, koliko dobro, resno ter zavzeto se lotevamo svojega dela. Predvsem pa koliko znanja, energije, intuziazma in želje po uspehu vlagamo v svoje delo.

O zgoraj omenjenih zgodbah sodelovanja med igralci in trenerji, pa menim, da se vse da pojasniti s kroženjem. Stvari se vedno vrnejo na svoje mesto, tako kot se vsak dan obrača teniška žogica.

Naslednjič: Fenom slovenskega ženskega tenisa